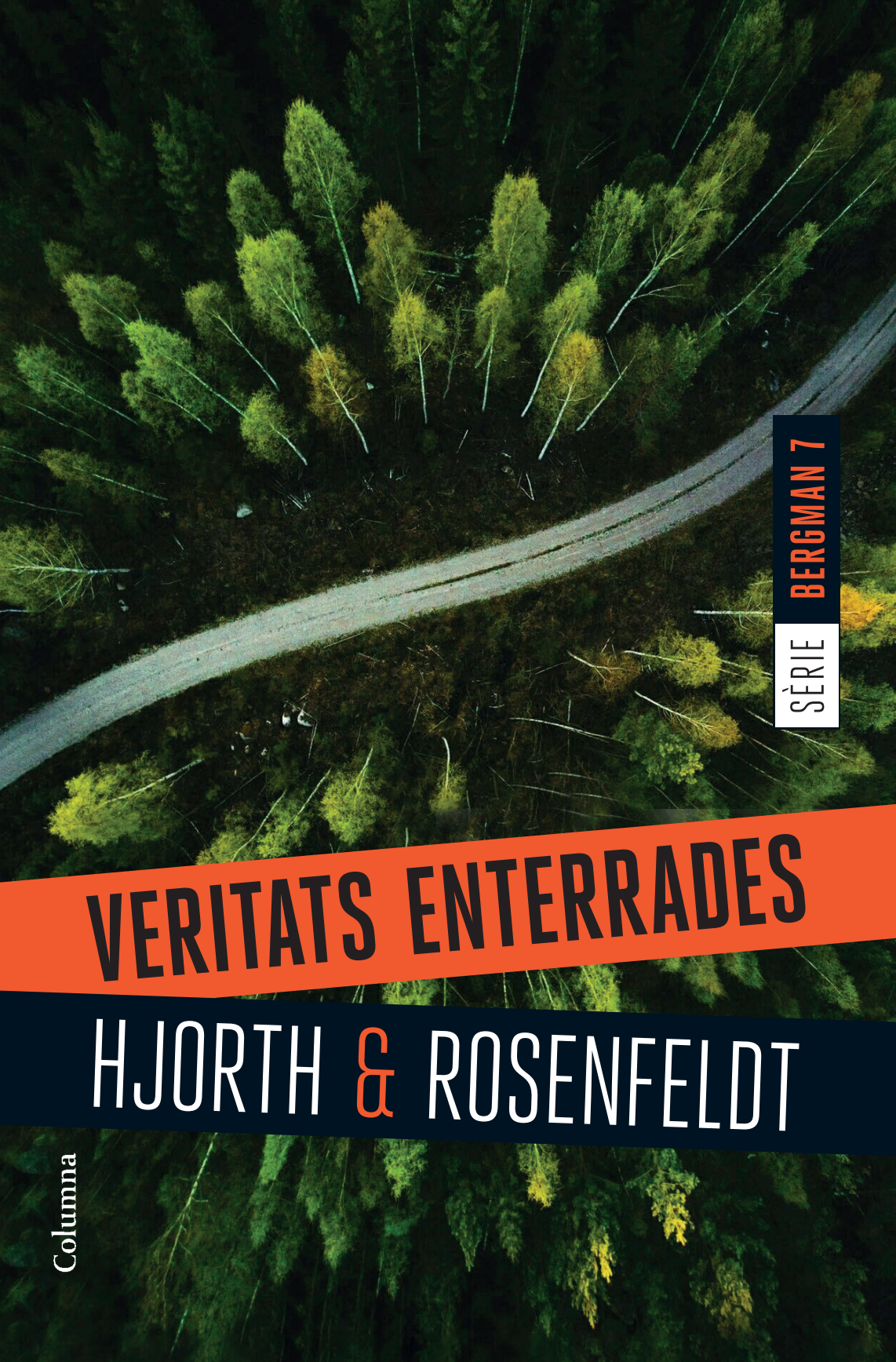

An aerial photograph of a dense forest. A light-colored, gravelly road curves through the trees from the upper right towards the lower left. The trees are mostly green, with some showing yellow and orange autumn colors. The perspective is from directly above, looking down on the forest canopy.

BERGMAN 7

SÈRIE

VERITATS ENTERRADES

HJORTH & ROSENFELDT

Columna

MICHAEL HJORTH
I HANS ROSENFELDT
VERITATS
ENTERRADES

(Sèrie Bergman 7)

Traducció de Marc Delgado Casanova

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *SOM MAN SÁR*
PRIMERA EDICIÓ: NOVEMBRE DEL 2021
© MICHAEL HJORTH I HANS ROSENFELDT, 2021
PUBLICAT D'ACORD AMB SALOMONSSON AGENCY
© DE LA TRADUCCIÓ DEL SUEC: MARC DELGADO CASANOVA, 2021
© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2021
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2847-7
DIPÒSIT LEGAL: B. 16.513-2021
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

AQUEST LLIBRE HA OBTINGUT UN SUPORT A LA TRADUCCIÓ
DEL SWEDISH ARTS COUNCIL

**SWEDISH
ARTSCOUNCIL**

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Quant de temps feia que se n'havia anat d'allà?
Anys. Molts anys. Però quants? Pel que semblava, menys de deu. Tant li fotia. N'haurien pogut ser molts més, va pensar en veure la silueta tan característica de la ciutat a l'altre costat de la finestra de l'autobús.

Què hi feia, allà?

Per què havia tornat?

Realment.

Al cap de deu anys, i què? Per què li importava, encara que fos una mica? De fet, gens. No li interessava gens ni mica saber què li havia pogut passar a cap ni una de les vint-i-nou persones amb qui s'havia vist obligada a compartir vida durant tres anys. A què es dedicaven, si havien format una família. De què treballaven, on vivien.

A la merda tot allò. A la merda tots ells.

I tampoc no es podia imaginar que a cap ni un li pogués interessar res de la seva vida. Ella no havia significat mai res per a ells. La recordarien, com a mínim? Alguns potser sí. Per força. O potser un es pot arribar a oblidar

de les persones a qui ha fet la vida impossible? Persones que existeixen només durant el temps en què es poden martiritzar, però que desapareixen així que ja no s'és capaç de fer-los mal. Potser les víctimes noves substitueixen, en tots els sentits, les antigues.

Què hi feia, allà?

Per què havia tornat?

I no era que tornés en senyal de victòria. Ni de bon tros era una revenja dolça. No tenia cap esperança que ells s'ajuntessin al seu voltant o se la miressin amb bons ulls perquè s'havia convertit en una figura famosa o d'èxit. No podia tornar i donar-los una lliçó. L'aneguet lleig no s'havia transformat en un cigne; només s'havia fet vell i més dur, aquell ànec lleig.

I llavors, què hi feia, allà?

Per què havia tornat?

Potser tan sols els volia mostrar que continuava viva, que tenia coratge, que no havien aconseguit fer-la miques. Però era només això? Qui sabia la mena de vida que havia tingut, si aquells anys havien estat diferents. Millors. Suportables.

Sense els Tres, que determinaven si ella es mereixia, com a mínim, la molèstia de fer-los enrabiar. La tractaven com un drap brut. Com si no fos res.

Sense els Cignes Muts, tan insegurs, amb tanta por de no caure ells també en la seva situació, i amb això contribuïen a generar-la.

Sense en Macke ni en Philip.

No, allà no hi aniria. Ara no. Encara no. Es va obligar a no pensar en ells: els records, els noms, aquella nit. Serien allà, es va recordar a si mateixa. Se'ls trobaria. Aquell mateix vespre. A la festa, o com collons en diguessin. Res d'una reunió, això sí que no. Tots ells serien allà.

Potser, i malgrat tot, era justament per això que hi havia anat, que havia tornat.

El somni.

El retorn.

L'havia tingut per primera vegada la nit després de rebre la invitació. I se li havia anat repetint amb més freqüència després, quan havia decidit anar-hi. Hi trobava un cert sentit de reparació. Aconseguia mantenir-se ferma. Finalment. Rebien el que es mereixien. De vegades era tan real, tan viu, que es despertava amb una sensació de triomf. Que, naturalment, es diluïa així que es llevava, en tornar a la realitat.

L'autobús va deixar enrere els rètols que indicaven que entraven a Karlshamn, que tornava a ser a la ciutat de la qual havia marxat. Havia deixat. N'havia fugit. Es va repetir que el nus a l'estómac que havia cregut que era angoixa i penediment en realitat era, molt probablement, una altra cosa. Determinació. Expectatives. Un odi que durant tant de temps havia estat reprimint, a poc a poc, reviscolava. I ara el deixaria créixer.

Per això havia tornat.

Allò era exactament el que faria.

Tornar el cop.

Kungsgatan.

L'Angelica Carlsson ni tan sols va intentar reprimir el somriure d'autocomplaença en tombar la cantonada. A Karlshamn hi havia cases a quatre vents infinitament més luxoses i apartaments més bonics, adreces més exclusives. Però, passats amb prou feines quatre mesos, pràcticament s'havia mudat a un pis ampli de dues habitacions del carrer Kungsgatan. Tampoc no estava tan malament.

Cent dotze dies després de la primera vegada que havia vist en Nils.

Cent tretze des que s'hi havia posat en contacte a través d'un dels webs de cites en què estava registrada i que visitava regularment. Disset anys més gran que ella. Semblava amable, separat, amb una filla que ja havia abandonat el niu. El seu perfil semblava perfecte; era exactament la mena d'home que estava buscant, però evidentment no en podia estar segura. No va ser fins a la cinquena o potser la sisena cita que va comprendre que l'havia encertat de ple. Abaixant els ulls, amb una gran timidesa li havia

posat la mà sobre la seva i li havia dit que desitjava que ell la volgués veure més sovint, que a ella li agradaria moltíssim que... la cosa fos més, que fossin dos. Ell havia esclafit a riure una mica avergonyit i de ben segur que hauria agitat les mans per treure ferro a l'assumpte si ella no n'hi hagués estat subjectant una.

—I per a què vols un home com jo?

Es va saber contenir. No va permetre que l'enorme sensació d'alegria bombollejant li pugés a la cara; es va limitar a mirar-lo amb posat greu, a dir-li que era un ximplet. Li va preguntar per què s'entossudia a menysprear-se, ell, que semblava un home tan extraordinari. Era justament per això que volia passar més temps amb ell. Agafats de la mà, aquell vespre s'havien dirigit cap a casa d'ell. La primera vegada que havia pujat al pis de Kungsgatan.

Poques setmanes més tard va deixar que en Dick tornés a aparèixer.

L'imbècil sense remei del seu ex.

Afligida i una mica absent, havia arribat a casa d'en Nils en sortir de la feina. Evidentment, ell es va adonar que alguna cosa no anava a l'hora, però l'Angelica no en volia parlar, no el volia barrejar en les seves històries. Es va aferrar a aquella idea fins que va percebre que en Nils aviat deixaria d'insistir, que acabaria fent el que li estava pregant que fes i ho deixaria estar.

Aleshores l'hi va explicar tot, a contracor.

El vespre va donar pas a la nit abans que l'Angelica acabés la seva història.

Llavors en Nils ho va saber tot de com en Dick i ella s'havien conegut quan ella era massa jove i innocent; com n'havia quedat, d'enlluernada, amb els seus plans de gran volada, gens realistes, aventures sense cap ni peus, un estil

de vida despreocupat; però a sota d'aquella superfície alegre i encisadora s'hi amagaven una cara fosca i un caràcter controlador. Amb els ulls plens de llàgrimes, li va relatar com, passats uns anys, es va quedar embarassada, com en Dick s'havia negat en rodó a tenir cap criatura, l'havia obligat a escollir entre ell i el nadó, i com, pocs mesos després d'interrompre l'embaràs, tot i així l'havia abandonat. En Nils no havia deixat d'abraçar-la tota l'estona; ella s'havia eixugat les llàgrimes, s'havia deixat consolar. Va rumiar un instant com havia de continuar, però en Nils li va tustar la mà i li va preguntar per què havia pensat en en Dick justament aquell dia, en aquell moment.

Havia passat res? Havia donat senyals de vida?

Sí, n'havia donat. Ho havia fet.

Va dir que feia uns anys havia tornat a aparèixer. Havia començat a vigilar-la, de nou. Li havia dit que la trobava a faltar, que sentia molt com l'havia tractat, que s'havia adonat que s'havia comportat com un malparit. Que havia madurat, i li demanava si podien tornar a estar junts. Li havia suplicat. I ella s'ho havia empassat. S'havia cregut realment que havia canviat. Que en Dick li podria donar la seguretat que ella buscava.

La cosa havia començat bé. Al cap de mig any van decidir anar a viure junts, van comprar un pis a Göteborg. Però pocs mesos més tard la seva cara gelosa i controladora va aflorar de nou, fins que va aconseguir recuperar el control. Aquella vegada es va tornar violent. Va aconseguir reunir forces d'algun lloc i fugir. Després d'allò, mai de la vida no la tornaria a enredar. Digués el que digués, li prometés el que li prometés. Les coses amb en Dick s'havien acabat. Però ell no pensava el mateix, ni de bon tros. De tant en tant tornava a aparèixer, i l'amenaçava, la pressionava. Feia tot el que podia per complicar-li la vida. Ara

era un tema de l'apartament de Göteborg, de la hipoteca. No sabia ben bé per què, li havia penjat el telèfon quan havia començat a escriure-la i s'havia bloquejat. Però tot i així havia aconseguit que se li posessin els pèls de punta.

Per això estava tan moixa quan havia arribat, malgrat que hauria de sentir-se d'allò més contenta. Amb la seva vida. Amb ell. Amb en Nils.

Aquella nit se'n van anar al llit per primera vegada. En acabat, ella va plorar entre els seus braços. Li va dir com de feliç i agraïda se sentia d'haver-lo conegut. Ell la feia sentir tan segura, tan estimada...

—M'agrada molt cuidar-te —li havia xiuxiuejat ell, i amb molta cura li havia acarolat els cabells. Ella l'havia abraçat sense dir res. Havia esperat sentir exactament allò.

Al cap de poques setmanes es podria dir que gairebé s'havia mudat al seu pis. Hi anava cada vegada més sovint, s'hi quedava uns dies. Hi va portar una muda o dues; en Nils li va preparar un prestatge, un calaix; li va fer lloc a l'armari. De l'exdona no li havia sentit dir res ni l'havia vist. De la filla, l'Angelica sabia que existia, però no semblava que tingués cap inconvenient que el seu pare hagués conegut algú altre. No és que tinguessin una relació especialment estreta, en Nils i la seva filla. En el millor dels casos, es trucaven cada quinze dies. Durant el temps que feia que l'Angelica vivia en aquell pis, la filla no hi havia anat mai a visitar-los, malgrat viure a Helsingborg, amb prou feines a dues hores d'allà.

L'Angelica va recórrer les darreres passes fins a la porta. El somriure de satisfacció havia de desaparèixer, ara. Ser substituït per preocupació i angonya. Havia arribat el moment de fer el pas següent. Aquell dia en Dick altre cop havia aconseguit trobar-la. L'havia amenaçat de trucar a la policia, a l'Autoritat d'Execució Fiscal i... no sé

on més. Havia estat incapaç d'entendre tot el que li havia dit, però era una cosa així com que havia decidit vendre el pis de Göteborg i que li devia diners.

Pujaria a l'apartament alterada, feta miques, amb els ulls plorosos, necessitada del consol que només en Nils li podia oferir. I que ella rebria. Però no seria capaç de calmar-se. Aquell vespre no. En Dick volia 235.000 corones. Una enorme quantitat de diners. D'on els trauria, ella?

La jugada la podia planificar fins allà, després caldria improvisar. En el millor dels casos, en Nils no s'ho pensaria dues vegades i s'oferiria a deixar-li els diners, sense fer cap pregunta ni comprovar res. Era més probable, però, que li recomanés anar a veure un advocat, potser fins i tot que interposés una denúncia. I, si això passava, hauria d'intentar allunyar aquella proposta i, a poc a poc però amb pas ferm, semblar la idea que era ell qui la podia ajudar a alliberar-se'n una vegada per totes. Ser el seu cavaller muntat en un cavall blanc. Un préstec. Una quantitat raonable per a ell, de vida o mort per a ella.

O com a mínim fins que aparegués el maldecap següent i n'hi calgués més.

Va introduir la clau a la porta i va aclucar els ulls; va sentir com les llàgrimes començaven a brollar. Collons, era bona de nassos.

L'hàbit fa el monjo.

Quan va tornar a obrir els ulls, li quedava una mil·lèsima de segon de vida. Amb prou feines. La bala viatjava a gairebé vuit-cents metres per segon quan va sortir del canó de l'escopeta. Més del doble de velocitat que el so, així que l'Angelica amb prou feines va arribar a sentir l'espetic sord abans que el projectil li impactés a la temple i es desplomés, morta, al terra del seu estimat Kungsgatan.

Kerstin Neuman
Bernt Andersson
Angelica Carlsson
Philip Bergström
Aakif Haddad
Lars Johansson
Ivan Botkin
Annie Linderberg
Peter Zetterberg
Milena Kovacs